

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.485 van 9 december 2014
in de zaak A. 209.981/XIV-35.204**

In zake : Jan WYNSBERGHE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrick Devers
kantoor houdend te 9000 Gent
Kouter 71-72
bij wie woonplaats wordt gekozen
eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hans Rieder
kantoor houdend te 9000 Gent
Recolettenlei 39-40

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Landsverdediging, thans de minister van Defensie

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 27 augustus 2013, strekt tot de nietigverklaring van het koninklijk besluit van 26 juni 2013 waarbij verzoeker van ambtswege wordt ontslagen en met definitief verlof wordt geplaatst.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 november 2014.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Patrick Devers, die ook *loco* advocaat Hans Rieder verschijnt voor verzoeker en Kolonel militair administrateur Rob Gerits, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker was geneesheer luitenant-kolonel en korpscommandant in het Centrum Medische Operaties 17 (hierna: CMO17) te Zeebrugge.

3.2. Op 22 februari 2007 stelt de Cel Evaluatie en Controle van Defensie dat in CMO17, naar aanleiding van een controle uitgevoerd omtrent de toekenning van toelagen voor een werkelijke dienst in een recompressiekamer, een “ernstig gebrek [bleek] wat betreft de interne controlemaatregelen”. Dit wekt volgens deze dienst “een ernstig vermoeden dat toelagen uitbetaald worden waarop sommige ontvangers geen recht hebben, gezien niet aan de wettelijke voorwaarde [...] voldaan is”. Aan de Medische Component van Defensie (COMOPSMED)

wordt gevraagd zo snel mogelijk een korpsonderzoek te laten uitvoeren. De bevindingen van dat onderzoek worden op 7 mei 2007 voor verder gevolg bezorgd aan de procureur des Konings te Brugge.

3.3. Op 12 november 2008 meldt het parket van de procureur des Koning te Brugge dat een opsporingsonderzoek werd geopend “naar mogelijke fraude bij die toegekende toelagen in CMO17 te Zeebrugge” en verzoekt “om de terzake bevoegde overheden binnen de FOD Defensie, bij voorrang op de hoogte te brengen van de aan het licht gekomen fraude, zodat onverwijld de nuttige administratieve maatregelen kunnen worden getroffen”.

3.4. Bij ministerieel besluit van 1 april 2009 wordt verzoeker geschorst bij ordemaatregel voor een duur van drie maanden. Het wordt niet betwist dat deze schorsing daarna telkens wordt verlengd tot de datum van verzoekers ontslag van ambtswege.

3.5. Verzoeker wordt opgeroepen om op 21 september 2010 te verschijnen voor de onderzoeksraad. Op 20 september 2010 vraagt verzoeker aan de voorzitter van de onderzoeksraad de tuchtvordering op te schorten in afwachting van een definitieve uitspraak in de strafzaak. Het wordt niet betwist dat, na het horen van drie getuigen, de tuchtzitting werd uitgesteld in afwachting van de strafzaak.

3.6. Op 31 oktober 2011 verklaart de correctionele rechtbank te Brugge de aan verzoeker ten laste gelegde feiten niet bewezen en spreekt hem voor die feiten vrij.

Zowel het openbaar ministerie als de verwerende partij, als burgerlijke partij, tekenen hoger beroep aan tegen dit vonnis.

3.7. Verzoeker wordt op 23 maart 2012 opgeroepen om op 16 april 2012 te verschijnen voor de onderzoeksraad. Het wordt niet betwist dat op deze

zitting, na onderbreking, het verhoor van verzoeker op verzoek van de raadsman van verzoeker wordt geschorst, waarna aan de onderzoeksraad wordt meegedeeld dat verzoeker geen verklaringen meer zou afleggen.

Verzoeker dient op 23 april 2012 een memorie in en dit “in toepassing van artikel 38, § 3 van het koninklijk besluit van 7 april 1959 betreffende de stand en de bevordering van de beroepsofficieren”, dat hij op 15 mei 2012 specificeert als het verweerschrift op het proces-verbaal van de zitting van de onderzoeksraad van 16 april 2012. Hierin verzoekt hij onder meer de tuchtvordering te schorsen in afwachting van een definitieve uitspraak op strafrechtelijk vlak.

3.8. Met een arrest van 4 maart 2013 spreekt het hof van beroep te Gent verzoeker bij verstek vrij voor een aantal tenlasteleggingen en veroordeelt hem voor een aantal andere tot een hoofdgevangenisstraf van twee jaar en een geldboete van 12.500 euro, verhoogd met 45 opdecimen. De tenuitvoerlegging van het arrest wordt wat de hoofdgevangenisstraf betreft, uitgesteld voor een termijn van vijf jaar.

3.9. Verzoeker wordt op 4 april 2013 opgeroepen om op 6 mei 2013 te verschijnen voor de onderzoeksraad.

De oproeping, met als onderwerp “heractiveren van de onderzoeksraad - hoorzitting” stelt:

“1. Synthese: onderzoeksraad, heractiveren, hoorzitting, definitieve aanduiding.
2. We hebben het arrest van het hof van beroep te Gent van 04 Mar 13 ontvangen. Op basis hiervan wordt de onderzoeksraad geheractiveerd.
[...].”

3.10. In een nota van 29 april 2013, gericht aan “DG HR” meldt de minister van Landsverdediging:

“[...]
Ik stel vast dat betrokkene op pensioen wordt gesteld op 01 Jul 13. Ik dring

bijgevolg aan om te gepasten tijde in kennis te worden gesteld van de conclusies van de onderzoeksraad opdat een eventuele statutaire maatregel tegen betrokkene zou kunnen worden genomen vooraleer zijn oppensioenstelling op 01 Jul 13.”

3.11. Op 6 mei 2013 wordt verzoeker gehoord door de onderzoeksraad. Kolonel MAB A.B. maakt luidens het proces-verbaal deel uit van de onderzoeksraad.

In toepassing van artikel 38, § 3, van het koninklijk besluit van 7 april 1959 ‘betreffende de stand en de bevordering van de beroepsofficieren’ dient verzoeker op 13 mei 2013 een memorie in. Hierin verzoekt hij onder meer de tuchtvordering te schorsen en voert hij de schending aan van het recht van verdediging doordat de onderzoeksraad van 6 mei 2013 anders was samengesteld dan die van 16 april 2012. De voornoemde kolonel MAB A.B. maakte geen deel uit van die van 16 april 2012 doch wel van die van 6 mei 2013.

3.12. Op 7 mei 2013 tekent verzoeker verzet aan tegen het voormelde arrest van 4 maart 2013 (*supra*, punt 3.8.).

3.13. Op 21 mei 2013 oordeelt de onderzoeksraad dat de tuchtfeiten vaststaan, ernstig zijn en niet verenigbaar zijn met de staat van beroepsofficier.

Dit advies wordt door de onderzoeksraad op 5 juni 2013 ingetrokken en vervangen door een nieuw advies. Op de vragen of de feiten bewezen zijn, of die ernstig zijn en of die feiten onverenigbaar zijn met de staat van beroepsofficier, antwoordt de onderzoeksraad driemaal unaniem “ja”.

3.14. Bij koninklijk besluit van 26 juni 2013 wordt verzoeker van ambtswege ontslagen en met definitief verlof geplaatst.

Dit is de bestreden beslissing.

3.15. Op 23 september 2013 wijst het hof van beroep te Gent het arrest op verzet. Het verklaart het verzet ontvankelijk en spreekt, na een nieuw onderzoek, verzoeker vrij voor een aantal tenlasteleggingen en verklaart hem schuldig aan een aantal andere. Het hof van beroep veroordeelt verzoeker tot een hoofdgevangenisstraf van achttien maanden en een geldboete van 12.500 euro, verhoogt met 45 opdecimen. De tenuitvoerlegging van het arrest wordt wat de hoofdgevangenisstraf betreft, uitgesteld voor een termijn van vijf jaar.

Een tegen dit arrest ingediende voorziening in cassatie is nog aanhangig.

IV. Onderzoek van het derde middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoeker voert in zijn derde middel een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het recht van verdediging. Met verwijzing naar de leer van de “Darville-rechtspraak” van de Raad van State, voert verzoeker aan dat een tuchtoverheid kan kiezen de afloop van de strafrechtelijke procedure af te wachten, zonder daartoe verplicht te zijn. Kiest zij ervoor te wachten, dan dient zij te letten op het beginsel van de redelijke termijn teneinde het personeelslid dat een tuchtmaatregel riskeert niet te lang in onzekerheid te laten verkeren.

Te dezen heeft de onderzoeksraad er volgens verzoeker op 21 september 2010 (expliciet) en op 16 april 2012 (impliciet) voor gekozen de afloop van de strafrechtelijke procedure af te wachten en werd de tuchtrechtelijke procedure telkens opgeschort. Dit wijst er volgens hem op dat de onderzoeksraad van mening was dat hij met de onderzoeksresultaten op dat moment en met de onderzoeksmiddelen waarover hij beschikte, geen beoordeling kon geven van de aan verzoeker ten laste gelegde feiten. Met de oproeping van 4 april 2013 en in het proces-verbaal van de hoorzitting van 6 mei 2013, blijkt de onderzoeksraad het

geweer van schouder te wisselen: er zal niet meer worden gewacht op de afloop van de strafprocedure - inzonderheid het door het hof van beroep te Gent te wijzen arrest op verzet tegen het arrest van 4 maart 2013 - en de onderzoeksraad zal zich “bedienen van de inmiddels tussengekomen gerechtelijke uitspraken, om zelfs, in zijn advies van 5 juni 2013, en in contradictie met zijn eigen motieven aldaar, uiteindelijk voor te houden haar oordeel alleen te stoelen op de bevindingen van de Cel Evaluatie en Controle en van de Informatiecommissie”. Dergelijke gewijzigde aanpak kan volgens verzoeker slechts gebillijkt worden mits een afdoende, draagkrachtige motivering. De enige motivering die dienaangaande te vinden is in het advies van de onderzoeksraad van 5 juni 2013, is een, volgens verzoeker, niet ter zake doende motivering van zijn nakende pensionering op 1 juli 2013. Een datum die reeds sinds de aanvang van de onderzoeksraad bekend was. Volgens verzoeker had de onderzoeksraad moeten motiveren waarom hij anno 2010 en 2012 van mening was over onvoldoende elementen te beschikken om de tuchtvordering verder zelfstandig te benaarstigen en waarom dat anno 2013 niet meer zo was. Een motiveringsverplichting die des te meer aan de orde was nu de onderzoeksraad in zijn advies van 5 juni 2013 zelfs voorhoudt geen rekening te moeten houden met de door de onderzoeksraad zelf gedane onderzoeksverrichtingen, zeggende zich alleen te steunen op de bevindingen van de Cel Evaluatie en Controle en van de Informatiecommissie, die hij bij de aanvang van zijn werkzaamheden reeds ter beschikking had. Het advies van de onderzoeksraad en ook de bestreden beslissing schenden volgens verzoeker zowel de materiële motiveringsplicht als het zorgvuldigheidsbeginsel nu de onderzoeksraad, door zijn gewijzigde aanpak, geen rekening kon houden met de ten tijde van zijn advies, en ook van de bestreden beslissing, nog niet tussen gekomen einduitspraak met kracht van gewijsde in de strafprocedure. Deze einduitspraak werd door de onderzoeksraad tot de kennisname van het verstekarrest van 4 maart 2013 wel noodzakelijk geacht en verzoeker had er in voorkomend geval een adequate bijkomende argumentatie uit kunnen putten in de tuchtprocedure. Verzoeker meent dat op die wijze ook het recht van verdediging werd geschonden.

5. In de memorie van wederantwoord benadrukt verzoeker dat een totale ommekeer in het optreden van de onderzoeksraad een heel specifieke motivering vereist, die slechts kan worden gevonden in elementen eigen aan de (tucht)zaak en niet door te wijzen op de nakende pensionering van verzoeker. Dit is een aan de tuchtprocedure volkomen extern element. Dat de onderzoeksraad verplicht was de tuchtprocedure verder te zetten op last van de minister van Landsverdediging heeft met het middel niet van doen.

In de laatste memorie verduidelijkt verzoeker dat het middel in eerste instantie voorhoudt dat de plotse ommekeer in de houding van de onderzoeksraad, specifieke, rechtens aanvaardbare en pertinente motieven behoefde, terwijl deze er niet zijn. Het middel houdt ook in dat het eindadvies van de onderzoeksraad van 5 juni 2013 met betrekking tot de ommezwaai en de stukken waarop de onderzoeksraad zich zegt te steunen, tegenstrijdige motieven bevat.

6. In “ondergeschikte orde” en *in fine* van haar laatste memorie, betwist de verwerende partij het belang van verzoeker bij het middel. Zij betoogt dat na een vernietiging door de Raad van State, de tuchtoverheid aan de nieuwe tuchtstraf terugwerkende kracht kan verlenen. De verwerende partij wijst er te dezen op dat het hof van beroep te Gent op 23 september 2013 een arrest op verzet heeft gewezen, waarbij verzoeker onder meer werd veroordeeld “wegens fraudefeiten die al aanleiding hebben gegeven tot de voor de Raad van State bestreden tuchtstraf.” Na een vernietiging zal de tuchtoverheid verzoeker opnieuw kunnen ontslaan op grond van de door het hof van beroep in zijn arrest van 23 september 2013 bewezen geachte feiten en zal zij terugwerkende kracht kunnen verlenen aan zijn beslissing. De tuchtoverheid zal overigens terugwerkende kracht moeten verlenen aan de nieuwe beslissing omdat zij anders na een vernietiging door de Raad van State zal moeten vaststellen dat verzoeker op pensioen werd gesteld op 1 juli 2013, wat zou betekenen dat de tuchtoverheid haar tuchtbevoegdheid zou verliezen aangezien verzoeker dan geen militair meer is.

Beoordeling

Exceptie inzake het belang bij het middel

7. Los van de vraag of de verwerende partij voor het eerst in de laatste memorie het belang van verzoeker bij het middel kan betwisten en dit op grond van gegevens die haar al bekend waren bij het indienen van haar memorie van antwoord, stelt de Raad van State vast dat het middel er toe strekt te onderzoeken of de aan verzoeker opgelegde tuchtstraf tot stand is gekomen met naleving van de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur. Te dezen voert verzoeker de schending aan van beginselen die - minstens gedeeltelijk - in het leven zijn geroepen om belangen te beschermen die inpasbaar zijn in het belang van verzoeker bij de vernietiging van een tuchtstraf. Een verzoeker die een dergelijke tuchtbeslissing bestrijdt, is er immers mee gebaat dat deze beslissing steunt op wettige motieven en bovendien op een zorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

Zulks volstaat opdat verzoeker getuigt van een belang bij het middel.

8. De exceptie wordt verworpen.

De gegrondheid van het middel

9. Verzoeker voert in het middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Het onderzoek van het middel is tot dit beperkt.

In wezen oefent verzoeker kritiek uit op het feit dat de onderzoeksraad niet langer heeft gewacht op de definitieve afloop van de aanhangige strafprocedure en de tuchtvordering heeft verder gezet door zich te

“bedienen” van de inmiddels tussengekomen niet-definitieve gerechtelijke uitspraken.

10. De tuchtvordering en de strafvordering zijn in principe onafhankelijk van elkaar. De tuchtoverheid kan dan ook over de tuchtvordering uitspraak doen zonder de definitieve uitspraak van de strafrechter af te wachten. Meer nog, zo heeft de algemene vergadering van de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State overwogen in zijn arrest Darville, nr. 190.728 van 20 februari 2009, dat de tuchtoverheid de tuchtrechtelijke vervolging alleen mag uitstellen wanneer zij op grondslag van de onderzoeksmiddelen waarover zij beschikt geen beoordeling kan geven van de feiten die het personeelslid ten laste worden gelegd. Zij mag een personeelslid dat een tuchtmaatregel riskeert niet te lang in onzekerheid laten verkeren aangaande zijn lot. De verplichting om het dossier van het personeelslid met bekwame spoed te behandelen, noodzaakt de tuchtoverheid om het administratieve onderzoek zo grondig mogelijk te voeren, zodanig dat zij zich ervan kan vergewissen dat het in voorkomend geval voor haar in redelijkheid onmogelijk is om uitspraak te doen voordat de strafrechter een definitieve beslissing genomen heeft.

Wel is het zo dat wanneer de strafrechter uiteindelijk vaststelt dat de strafrechtelijk vervolgte feiten, die ook aan de basis liggen van de tuchtvordering, niet bewezen zijn, ook de inmiddels op grond van deze feiten uitgesproken tuchtstraf daardoor wordt aangetast en door de tuchtoverheid weer dient te worden ingetrokken. Een uitspraak over de tuchtvordering voorafgaand aan een definitieve uitspraak over de strafvordering gebeurt dus niet zonder risico voor de tuchtoverheid, maar deze oordeelt discretionair of hij dat risico kan of - mede gelet op de redelijke termijn - moet nemen.

De mogelijkheid om de tuchtvordering uit te stellen moet dan derhalve worden opgevat als een uitzondering op de regel, waarvan slechts gebruik mag worden gemaakt wanneer de tuchtoverheid op basis van een eigen onderzoek

er niet in slaagt om alle gegevens die van wezenlijk belang kunnen zijn voor het tuchtrechtelijk optreden te achterhalen.

De beslissing om de definitieve uitspraak over de strafvordering niet af te wachten houdt dus op zich niet het bewijs in van een onzorgvuldigheid in hoofde van de tuchtoverheid.

11. Uit wat voorafgaat, volgt dat de omstandigheid dat de tuchtoverheid aanvankelijk van oordeel is dat zij niet voldoende voorgelicht is om zonder de gegevens van het strafonderzoek tuchtrechtelijk op te treden, niet belet dat de tuchtoverheid na verloop van tijd tot andere inzichten komt en alsnog voor het - definitief - afsluiten van de strafrechtelijke procedure, tuchtrechtelijk optreedt met de gegevens waarover zij op dat ogenblik beschikt.

Bij de beoordeling van de vraag wanneer de gegevens waarover de tuchtoverheid beschikt volstaan om tuchtrechtelijk op te treden, met andere woorden wanneer de tuchtoverheid zich een duidelijk beeld kan vormen omtrent het bestaan en de ernst van de feiten en de toerekening ervan aan de ambtenaar, beschikt deze overheid over een ruime beoordelingsbevoegdheid. De Raad van State is bij de beoordeling hiervan, enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de tuchtoverheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

12. Niet betwist wordt dat de onderzoeksraad in 2010 en 2012 (minstens impliciet) van oordeel was dat de uitkomst van de strafrechtelijke procedure moest worden afgewacht teneinde over voldoende bewijs van de ten laste gelegde tuchtfeiten te beschikken.

Anders dan wat verzoeker betoogt in het verzoekschrift, is de door verzoeker in het middel gewraakte wending in de behandeling van de tuchtvordering, niet louter gebaseerd op de nakende oppensioenstelling van

verzoeker. Uit de hiervoor eveneens aangehaalde oproep tot verschijning voor de onderzoeksraad van 6 mei 2013 (*supra*, punt 3.9.), blijkt immers dat de ontvangst door de onderzoeksraad van het arrest van het hof van beroep van 4 maart 2013 de reden was om de onderzoeksraad te “heractiveren”. Zulks blijkt ook uit de motivering van het advies van de onderzoeksraad van 5 juni 2013, luidens dewelke de onderzoeksraad de tuchtprocedure heeft voortgezet “nadat hij kennis heeft genomen van het arrest van 4 maart 2013 van het hof van beroep te Gent”. De onderzoeksraad was daarnaast van mening dat hij “zelfs zonder gerechtelijke uitspraak”, dit voortzetten had moeten doen “omdat betrokkene op 1 juli 2013 zal gepensioneerd worden en dan aan hem geen enkele tuchtmaatregel meer kan worden opgelegd indien de feiten bewezen zijn”. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de bevoegde minister had aangedrongen “om te gepasten tijde in kennis te worden gesteld van de conclusies van de onderzoeksraad opdat een eventuele statutaire maatregel tegen betrokkene zou kunnen worden genomen vooraleer zijn oppensioenstelling”. De hervatting van de tuchtvordering steunt aldus op twee motieven: enerzijds het tussengekomen arrest van het hof van beroep van 4 maart 2013 en de oppensioenstelling van verzoeker op 1 juli 2013 anderzijds.

Wat het eerstgenoemde motief betreft, blijkt uit wat voorafgaat, dat zowel op het ogenblik van de adviesverlening door de onderzoeksraad als van de bestreden beslissing, een bij verstek gewezen arrest van het hof van beroep te Gent van 4 maart 2013 voorlag waarin verzoeker strafrechtelijk veroordeeld werd voor het plegen van bepaalde strafrechtelijk vervolgte feiten. Voorts wordt niet betwist dat de feiten waarvoor verzoeker in dit arrest werd veroordeeld, ook aan de basis liggen van de voorliggende tuchtvordering. Gelet op de hiervoor geschetste appreciatieruimte die de tuchtoverheid heeft bij de beoordeling van de vraag wanneer de gegevens waarover de tuchtoverheid beschikt volstaan om tuchtrechtelijk op te treden, komt de tuchtoverheid, door te oordelen dat zij op grond van deze rechterlijke uitspraak zich een duidelijk beeld kon vormen omtrent het bestaan en de ernst van de feiten en de toerekening ervan aan verzoeker - en dus de tuchtvordering “heractiveren” - tot een conclusie die de grenzen van haar appreciatiebevoegdheid niet te buiten gaat.

De omstandigheid dat het tussengekomen arrest is gewezen bij verstek en dat verzoeker er tegen verzet had aangetekend op het ogenblik van de adviesverlening door de onderzoeksraad - en van het nemen van de bestreden beslissing - leidt niet tot een andere conclusie. Aangezien de tuchtvordering en de strafvordering in principe onafhankelijk zijn van elkaar, kan het enkel aanwenden van het rechtsmiddel van verzet in strafzaken - dat immers op zich niet het verval inhoudt van het verstekarrest - op zich immers niet beletten dat de tuchtoverheid oordeelt dat zij op grond van de tussengekomen strafrechtelijke uitspraak voldoende is voorgelicht om de aanhangige tuchtvordering voort te zetten.

13. Anders dan wat verzoeker stelt, volgt uit wat voorafgaat dat de tuchtoverheid aldus rekening mocht houden met een ten tijde van het advies en van de bestreden beslissing tussengekomen verstekarrest in de strafprocedure, om de tuchtvordering voort te zetten. Dit motief is derhalve pertinent en kan op zichzelf de gestelde wijziging in het gedrag van de tuchtoverheid afdoende verantwoorden.

In zoverre verzoeker kritiek uitoefent op de overige motieven en argumenten om de tuchtvordering voort te zetten, is zijn kritiek gericht tegen overvloedige motieven. Zelfs al zou die terecht zijn, dan nog zou die niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

14. Rest nog het argument van verzoeker in het verzoekschrift dat “een motiveringsverplichting” te dezen des te meer aan de orde was, “nu de onderzoeksraad in zijn advies van 5 juni 2013 zelfs voorhoudt geen rekening te moeten houden met de door de raad zelf gedane onderzoeksverrichtingen (het ambtshalve horen van getuigen en het horen van de verzoeker), zeggende zich alleen te steunen op de bevindingen van de Cel Evaluatie en Controle en van de Informatiecommissie, die hij bij de aanvang van [zijn] werkzaamheden anno 2010 reeds ter beschikking had.” Een correcte en volledige lezing van de betrokken passage in het advies van de onderzoeksraad toont evenwel aan dat deze betrekking heeft op verzoekers kritiek dat de plaatsvervanger van een oorspronkelijk lid van de onderzoeksraad niet gerechtigd was zitting te hebben en

op het feit dat, om tegemoet te komen aan deze kritiek, de onderzoeksraad besluit zijn besluitvorming niet te steunen op onderzoeksdaten verricht in afwezigheid van het nieuwe lid van de onderzoeksraad. Dit argument heeft aldus geen feitelijke grondslag. Evenmin leidt de enkele omstandigheid dat, wat de eerste deelvraag - zijn de feiten bewezen? - betreft, de onderzoeksraad “volledig los van de genoemde rechterlijke beslissingen” zich bij zijn beoordeling van de tuchtfacten, “in derde instantie” - en aldus in ondergeschikte orde - baseert op de bevindingen van de Cel Evaluatie en Controle en van de Informatiecommissie “*an sich*”, tot een ander besluit. Dit argument betreft immers de motieven voor het (in subsidiaire orde) bewezen bevinden van de aan verzoeker ten laste gelegde tuchtfacten en niet de motieven voor de gewijzigde houding van de tuchtverheid inzake het verderzetten van de tuchtvordering na ontvangst van het voormelde versterkarrst.

15. Uit wat voorafgaat, volgt dat het middel afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht niet gegrond is.

Verzoeker voert in dit derde middel ook de schending aan van het recht op verdediging. Over deze grief is geen debat gevoerd, zodat de Raad van State niet vermag in deze stand van het geding hierover uitspraak te doen.

V. Aanvullend onderzoek

16. Het auditoraat heeft zijn onderzoek over de zaak beperkt tot het derde middel wat de schending betreft van de materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht, waarvan blijkt dat het niet leidt tot een definitieve oplossing van het geschil. Er is dan ook reden om het auditoraat te gelasten met een aanvullend verslag over de zaak.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent het debat.

2. De Raad van State gelast het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat met het aanvullend onderzoek.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negen december tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques